

la crònica

Joan Mascaró M.

Rendits al Cor i a Simón

Primer concert commemoratiu dels 20 anys del Cor Illa de Menorca

Amb un Teatre Principal de Maó ple a vessar, d'un públic rendit des del primer segon i fins al darrer dels tres *bis* tant al Cor com a l'Orquestra com a Simón Orfila, el Cor Illa de Menorca va oferir, diumenge fosquet, el primer dels tres concerts commemoratius que ha preparat per celebrar el seus primers vint anys d'existència.

No era la primera vegada que Simón Orfila, que es troba en un moment de maduresa professional extraordinària, actuava amb el Cor Illa de Menorca en aquestes dues dècades. Abans, més cap als inicis, hi havia cantat algun oratori i ara dins els darrers deu anys, en 2013, ja oferiren un recital líric de forma conjunta.

Potser seria per aquesta experiència i coneixença prèvia, o no, però tant el baix bariton alaiorenc com la totalitat de les seixanta-dues veus (amb les cordes equilibrades) del Cor, ben acompanyats per una orquestra de trenta-sis músics (la majoria professors del Conservatori però també amb alguns dels seus alumnes més avançats), completaren una actuació molt fluida i amb una penetració digna de ressaltar, realment rodona en tots els sentits. També amb un programa molt atractiu que va

Tant l'Orquestra com el Cor i Simón Orfila completaren una actuació molt compenetrada. Foto: JAVIER COLL

mantenir, i fer créixer (si açò és possible), l'entusiasme dels espectadors del principi fins al final, amb un autèntic i apoteòsic «Escolta es vent», en una versió arranjada per Salvador Brotons de l'original d'Ortega Monasterio i lletra de Tòfol Mus, per acabar d'arrodonar una nit que serà recordada per

molts. Sens dubte, a tot açò, dins aquesta bona conjunció, dues peces que hi tingueren molt a veure foren el director musical Antoni Pons Morlà i, encara que no se la veïés, la mestra de cor Martina Garriga, pendent del dia a dia de la coral.

El concert va arrencar amb una primera part íntegrament operísti-

ca, ja ben revolucionat i amb un Simón Orfila que també va fer gala de les seves dots actoral, perquè si bé anava vestit de concert no va aturar de gesticular i d'interpretar en tot moment, com si fos dins la mateixa peça que cantava. Cor i Orfila, per començar, entonaren un moment del cor del personatge

Zaccaria del «Nabucco» de Verdi. Continuant llavors l'Orquestra amb una part d'«Il barbiere di Siviglia» de Rossini i enganxant amb l'ària «La calunnia» de la mateixa òpera cantada en solitari per Simón Orfila. La primera part acabà amb el Cor interpretant el cor final de «La flauta màgica» de Mozart i amb Orfila i els cantaires compartint un moment de «Lucia di Lammermoor» de Donizetti.

La segona part començà amb el Cor cantant el final del segon acte de «Don Carlo» de Verdi (molt exigent i que aconseguiren treure de forma excel·lent) i amb fragments de les sarsueles «La tabernera del puerto» (la romança de Simpson «Despierta negro»), «Los gavilanes» («El cor de l'amistat») i «El niño judío» de Pablo Luna.

El final ja es preparava i l'Orquestra afrontà el prelude de «Carmen» de Bizet, tancant el concert Cor i Orfila amb el «Toreador» de la mateixa òpera. Amb el públic dret i amb força *bravos*, els actors regalaren tres *bis* fins al clímax final: una cançó napolitana amb Simón Orfila, la també napolitana «O sole mio» amb el Cor i el comentari «Escolta es vent», culminant una nit també prou emotiva.

Després d'aquesta gala, el Cor Illa de Menorca (i el públic) ja pensa, encara amb un repertori per concretar, en els dos següents concerts relacionats amb el 20è aniversari: el 23 de febrer i el 15 de novembre, ambdós al Teatre Principal de Maó.

L'ILLA INAUDITA

'HEREUS DE LA PENOMBRA', NOVEL·LA DE J. M. VIDAL-ILLANES

Pere Gomila

Poeta

Tot i que la penombra se situa en un estadi entremig de la fosca i la claredat, les connotacions que se'n desprenen són més tost afins a les pèrdues o les desfetes, si més no quan es tracta de trajectòries vitals que han solcat territoris inexplorats o s'han volgut del tot trencadores en l'intent de crear uns nous models socials que, després, han acabat per provocar el desencís o les derrotes personals. Així, els herois de la novel·la de Josep Manuel Vidal-Illanes que transiten l'època de grans canvis i transformacions generacionals que es van produir a la nord-amèrica dels anys 1950 a 1970 amb l'aparició dels joves de la generació *beat*, de la contracultura i, posteriorment, del naixement i l'expansió del moviment *hippy*, se'n presenten enmig d'aquella penombra de la qual alguns creadors no van saber sortir.

«Hereus de la penombra» és una història intensa, emotiva, d'una bellesa

tràgica, que Vidal-Illanes situa en el cor mateix de les accions i les vivències dels poetes i artistes de la generació *beat*. És narrada en primera persona per Leonard, el protagonista principal, fill d'una generació perduda, que des de la vellesa escriu, entre la nostàlgia, la frustració i un cert sentiment de culpabilitat, els principals fets viscuts des d'una joventut situada en el mític hotel Chelsea de Nova York, centre neuràlgic d'escriptors i artistes de l'època, on Leonard havia nascut i viscut sempre, al recorregut que el durà a Toronto i a visitar altres ciutats, com el París del maig del 68. Vèrtex d'un triangle «que va saltar pels aires», com dirà ell mateix.

Leonard, músic; Leila, poetessa; Isabelle, pianista obsessionada amb Glenn Gould: un triangle abocat a viure una joventut intensa i accelerada en què l'esperit revolucionari i el desig de canviar el món havia

J. M. Vidal-Illanes (Maó, 1961), escriptor, advocat i docent, publica la novel·la «Hereus de la penombra» (Ed. Gregal), una emotiva i corpenedora història situada entre Nova York i Toronto amb el rerefons de la rebel·lia creativa i les derrotes personals de la generació beat nord-americana.

de xocar amb les estructures de la societat nord-americana. Joves que acabarien sovint immersos en derrotes personals, en els excessos de l'alcohol i les drogues. En el relat s'entrellacen els personatges de la ficció amb figures reals, com els autors del nucli inicial dels beats Jack Kerouac –la seva obra «On the road» té un paper important en la narració– Allen Ginsberg, Neal Cassady, o bé el mateix Gould o Bob Dylan, entre d'altres, de tal manera que, en determinats moments, tenim la sensació que la

història personal que ens explica el protagonista-narrador va succeir realment.

«Hereus de la penombra» està estructurada seguint l'esquema de les «Variacions Golberg» de Bach, composició que també pren protagonisme en la novel·la i que el pianista canadenc Glenn Gould va enregistrar en dues ocasions: trenta capítols, en general breus, més una ària al principi i al final, com en l'obra de Bach, en què el protagonista rememora el període situat entre 1952 i 1972, els vint anys en què en transcorre l'acció. Aquesta es divideix en quatre parts que s'alternen cronològicament i en les quals es desplega la força d'una narració que es fa més corpenedora a mesura que avança en la lectura i que ens presenta, entre altres coses, el poder de les pulsions autodestructives, les conseqüències d'una vida viscuda al límit, les frustracions de les revolucions perdudes, dels fracassos personals o el pes de la covardia, a la vegada que reflexiona sobre un tema avui més d'actualitat que mai: el llegat, és a dir el món, que una generació deixarà a una altra. Com dirà Leonard: «Les diferents generacions hem transitat per la història amb el compromís de millorar l'herència rebuda dels nostres antecessors. L'inconformisme és això, fins que arriba la renúncia».

L'escriptor Miquel Àngel Llauger parla «de la prosa cisellada» de J.M Vidal-Illanes i, en efecte, ens trobam davant una prosa esplèndida al servei d'una també esplèndida narració els protagonistes de la qual romandran en nosaltres fins i tot després d'haver tancat el llibre.